

Cauza C-579/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

30 iulie 2019

Instanța de trimitere:

Supreme Court of the United Kingdom (Curtea Supremă a Regatului Unit)

Data deciziei de trimitere:

24 iulie 2019

Recurente:

R (împreună cu Asociația furnizorilor independenți de carne și o altă parte)

Intimată:

Food Standards Agency

ÎN FAȚA SUPREME COURT OF THE UNITED KINGDOM [CURTEA SUPREMĂ A REGATULUI UNIT]

24 iulie 2019

[*omissis*] [Componenta instanței de trimitere]

**R (împreună cu Asociația furnizorilor independenți de carne și o altă parte)
(recurentele)**

împotriva

Food Standards Agency (intimata)

DUPĂ ASCULTAREA avocatului recurenților și a avocatului intimatei la 5 martie 2019

DISPUNE DUPĂ CUM URMEAZĂ

1. Întrebările formulate în anexa la prezenta ordonanță sunt adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei decizii preliminare în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene
2. [omissis] [Decizie privind cheltuielile de judecată]

Grefier

24 iulie 2019 [OR. 2]

ANEXĂ

ÎNTREBĂRILE PRELIMINARE

1. Regulamentul (CE) nr. 854[/2004] și Regulamentul (CE) nr. 882[/2004] se opun unei proceduri prin care, în temeiul articolului 9 din Food Safety Act 1990 [Legea din 1990 privind siguranța produselor alimentare], o instanță de pace decide pe fond și pe baza dovezilor experților numiți de fiecare parte dacă o carcasă nu respectă cerințele de siguranță alimentară?
2. Regulamentul (CE) nr. 882[/2004] impune dreptul la recurs în legătură cu o decizie a unui medic veterinar oficial întemeiată pe articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 854[/2004], conform căreia carnea carcasei era neadecvată consumului uman și, în caz afirmativ, ce abordare ar trebui urmată pentru revizuirea pe fond a deciziei luate de medicul veterinar oficial în cadrul recursului promovat într-o astfel de cauză?

Grefier

24 iulie 2019 [OR. 3]

[omissis]

[omissis] [numărul cauzei la instanța de trimitere și la instanța de apel]

HOTĂRÂRE

**R (împreună cu Asociația furnizorilor independenți de carne și o altă parte)
(recurentele)/Food Standards Agency (intimata)**

[omissis] [Componenta instanței de trimitere]

HOTĂRÂRE PRONUNȚATĂ LA

24 iulie 2019

Ședința din 5 martie 2019 [OR. 4]

[omissis] [Reprezentanții părților]] [OR. 5]

[omissis] [Componenta instanței de trimitere]

Situația de fapt

1. La 11 septembrie 2014, Cleveland Meat Company Ltd (denumită în continuare „CMC”) a cumpărat un taur viu de la Darlington Farmers’ Auction Mart pentru care a plătit 1 361,20 de lire sterline. Taurul a fost declarat adecvat pentru sacrificare de către medicul veterinar oficial cu jurisdicție asupra abatorului CMC. I s-a atribuit numărul de sacrificare 77 și a fost sacrificat. O inspecție post-mortem atât a carcasei, cât și a organelor a fost efectuată de către un inspector sanitar-veterinar, care a identificat trei abcese la nivelul organelor. Organele nu au fost reținute. Mai târziu în aceeași zi, medicul veterinar oficial a inspectat carcasa și, în urma discuțiilor cu inspectorul sanitar-veterinar, a declarat carnea neadecvată consumului uman, deoarece se suspecta prezența piemiei. În consecință, carcasa nu a primit o „marcă de sănătate” care să ateste că era adecvată consumului uman. Consecința acestui fapt a fost că ar fi constituit infracțiune încercarea CMC de a vinde carcasa [în temeiul articolului 19 din Food Safety and Hygiene (England) Regulations 2013 (Regulamentul din 2013 privind siguranța și igiena produselor alimentare (Anglia) (denumit în continuare „Regulamentul privind igiena produselor alimentare”)].
2. CMC a solicitat opinia unui alt medic veterinar și a contestat opinia medicului veterinar oficial. Aceasta a susținut că, în cazul unui litigiu și al refuzului său de a preda carcasa în mod voluntar, medicul veterinar oficial ar trebui să confişte carcasa în temeiul articolului 9 din Food Safety Act 1990 (Legea din 1990 privind siguranța produselor alimentare) (denumită în continuare „Legea din 1990”) și să solicite unei instanțe de pace să stabilească dacă carcasa ar trebui să fie declarată neadecvată. Food Standards Agency (denumită în continuare „FSA”) a răspuns că nu este necesară utilizarea unei astfel de proceduri. După ce a fost declarată neadecvată consumului uman de către medicul veterinar oficial, carcasa ar trebui să fie eliminată ca subprodus de origine animală.
3. La 23 septembrie 2014, medicul veterinar oficial, acționând în numele FSA, a transmis CMC o notificare de eliminare a carcasei ca subprodus de origine animală (denumită în continuare „notificarea de eliminare”) [în conformitate cu articolul 25 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul privind subprodusele de origine animală (Punere în aplicare) (Anglia) (denumit în continuare „Regulamentul privind subprodusele de origine animală”) și Regulamentul (CE) nr. 1069/2009]. Prin notificarea de eliminare CMC era informată cu privire la faptul că nerespectarea notificării ar putea avea drept consecință asigurarea conformării cu notificarea de către persoana autorizată în temeiul Regulamentului, costurile urmând a fi suportate de către CMC, precum și cu privire la faptul că obstrucționarea persoanei autorizate în îndeplinirea cerințelor prevăzute în notificare constituie infracțiune. Notificarea de eliminare prevedea, de asemenea, următoarele:

„Puteți avea dreptul de a îmi contesta decizia pe calea unui

control jurisdicțional. O astfel de cale de atac ar trebui introdusă cu promptitudine și, în orice caz, în general în termen de trei [OR. 6] luni de la data la care a apărut motivul pentru depunerea cererii. În cazul în care doriți să introduceți o cale de atac, vă sfătuim să vă adresați imediat unui avocat.”

4. Prezenta procedură de control jurisdicțional este inițiată de Asociația furnizorilor independenți de carne, o asociație profesională care acționează în numele a aproximativ 150 de abatoare, precum și de CMC (recurente) pentru a contesta afirmația FSA potrivit căreia nu era necesară utilizarea procedurii prevăzute la articolul 9 din Legea din 1990, susținându-se, în subsidiar, că revine Regatului Unit obligația de a furniza anumite mijloace de contestare a deciziilor unui medic veterinar oficial în astfel de cazuri. Acțiunea lor a fost respinsă de High Court (Înalta Curte) și de Court of Appeal (Curtea de Apel), iar, în prezent, au formulat recurs în fața prezentei instanțe. În cadrul procedurii, sunt invocate trei aspecte principale.

Aspectele invocate în cauză

5. Primul aspect se referă la o problemă de drept intern. Procedura prevăzută la articolul 9 din Legea din 1990 poate fi utilizată în aceste circumstanțe și trebuie să fie utilizată de medicul veterinar oficial sau de FSA în cazul în care proprietarul carcasei refuză să predea carcasa în mod voluntar, astfel încât să acorde proprietarului carcasei o modalitate de contestare a deciziilor medicului veterinar oficial cu care nu este de acord? Regulamentul privind igiena produselor alimentare prevede că articolul 9 se aplică în sensul acestui regulament. Potrivit articolului 9, în cazul în care un funcționar autorizat al unei autorități de aplicare a legii, precum FSA, consideră că produsul alimentar destinat consumului uman „nu respectă cerințele în materie de siguranță alimentară”, acesta poate confisca produsele alimentare și le poate elimina, astfel încât să permită soluționarea situației de către o instanță de pace (care poate fi un asesor popular sau un judecător de primă instanță, calificat din punct de vedere juridic, care locuiește în localitatea unde se află abatorul și care poate fi contactat cu ușurință la orice oră). În cazul în care, pe baza dovezilor pe care le consideră adecvate, instanța de pace consideră că produsul alimentar „nu respectă cerințele de siguranță alimentară”, îl declară neadecvat și dispune să fie eliminat pe cheltuiala proprietarului. În cazul în care refuză să îl declare neadecvat, autoritatea competentă de aplicare a legii trebuie să despăgubească proprietarul pentru orice depreciere a valorii sale care rezultă din acțiunea funcționarului. Potrivit articolului 8 alineatul (2), produsele alimentare nu respectă cerințele în materie de siguranță alimentară dacă nu prezintă siguranță în sensul articolului 14 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002: sunt dăunătoare sănătății sau nu sunt adecvate consumului uman (a se vedea punctul 12 de mai jos).
6. Procedura prevăzută la articolul 9 din Legea din 1990 nu prevede o cale de atac împotriva deciziei medicului veterinar oficial. Se stabilește o procedură prin care un funcționar al unei autorități din domeniul produselor alimentare sau o autoritate

de aplicare a legii poate sesiza o instanță de pace pentru a se pronunța cu privire la eliminarea carcasei. Potrivit informațiilor care ne-au fost furnizate, proprietarul acceptă, de regulă, decizia medicului veterinar oficial potrivit căreia un animal nu este adecvat consumului uman și renunță în mod voluntar la acesta. Însă, în cazul în care proprietarul nu face acest lucru, recurentele afirmă că această procedură prevede atât (i) o modalitate prin care medicul veterinar oficial sau FSA pot lua măsuri de asigurare a respectării deciziei medicului veterinar oficial, cât și (ii) un mijloc prin care proprietarul poate supune această decizie [OR. 7] controlului jurisdicțional și poate solicita instanței de pace să decidă dacă carcasa a respectat sau nu cerințele în materie de siguranță alimentară. Acestea admit că instanța de pace nu poate obliga medicul veterinar oficial să aplice o marcă de sănătate. Ele susțin totuși că medicul veterinar oficial ar trebui să respecte decizia și să aplice o marcă de sănătate în consecință. În plus, se pot acorda despăgubiri în temeiul Legii din 1990 în cazul în care instanța de pace refuză să declare neadecvată carcasa. În opinia recurentelor, această procedură a făcut parte din regimul de siguranță alimentară al Regatului Unit încă din secolul XIX și continuă să se aplice în temeiul regimului de siguranță alimentară de la nivelul Uniunii, cuprins în seria de regulamente care au intrat în vigoare în 2006.

7. FSA este de acord că procedura prevăzută la articolul 9 din Legea din 1990 ar fi disponibilă ca un posibil mijloc de punere în aplicare în cazul în care operatorul unui abator a încercat să introducă în lanțul alimentar o carcasă careia nu îi fusese aplicată marca de sănătate de către un medic veterinar oficial. Cu toate acestea, nu acceptă faptul că această procedură ar fi adecvată și cu atât mai puțin obligatorie în vederea soluționării un litigiu cu privire la aspectul dacă carcasa este sau nu este adecvată consumului uman. Instanța de pace nu are puterea de a obliga un medic veterinar oficial să aplice o marcă de sănătate și, în plus, FSA afirmă că nu ar avea nicio altă putere în temeiul articolului 9 decât de a dispune eliminarea unei carcase careia nu i-a fost aplicată o astfel de marcă.
8. Deși FSA nu menționează acest lucru în argumentația sa, instanța observă că operatorul unui abator, precum CMS, are posibilitatea de a introduce o cerere de control jurisdicțional în fața High Court (Înalta Curte) pentru a contesta decizia medicului veterinar oficial potrivit căreia carnea carcasei era neadecvată consumului uman și, prin urmare, să refuze o marcă de sănătate sau să anuleze o notificare de eliminare. High Court (Înalta Curte) poate anula o decizie a unui medic veterinar oficial pentru orice motiv care determină nelegalitatea deciziei, inclusiv în cazul în care acesta acționează în mod necorespunzător, nu aplică criteriul legal corect sau dacă ajunge la o decizie irațională sau care nu este bazată pe dovezi suficiente. În mod ocazional, High Court (Înalta Curte) audiază martori și emite hotărâri obligatorii, având competența de a acorda despăgubiri pentru încălcarea drepturilor în temeiul Convenției europene a drepturilor omului (denumită în continuare „CEDO”). Cu toate acestea, contrar celor afirmate în notificarea citată la punctul 3 de mai sus, controlul jurisdicțional nu este o cale de atac asupra fondului deciziei.

9. Principalul motiv pentru care, în opinia FSA, procedura prevăzută la articolul 9 nu este, de asemenea, aplicabilă, este că o astfel de procedură, utilizată în modul în care recurențele afirmă că poate fi utilizată, respectiv ca o cale de atac asupra fondului deciziei medicului veterinar oficial, ar fi incompatibilă cu regimul prevăzut în seria de regulamente ale Uniunii privind siguranța produselor alimentare, care a intrat în vigoare în Regatul Unit în 2006.
10. Prin urmare, al doilea aspect este dacă utilizarea procedurii prevăzute la articolul 9 din Legea din 1990 este compatibilă cu regimul de siguranță alimentară prevăzut de dreptul Uniunii, în special prin Regulamentul (CE) nr. 852/2004 privind igiena produselor alimentare; Regulamentul (CE) nr. 853/2004 de stabilire a unor norme specifice de igienă care se aplică alimentelor de origine animală; Regulamentul (CE) nr. 854/2004 de stabilire a unor norme specifice de organizare a controalelor oficiale privind produsele de origine animală destinate consumului uman; Regulamentul (CE) nr. 882/2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor și Regulamentul nr. 1069/2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală. De asemenea, relevant este Regulamentul (CE) nr. 178/2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare.
11. Cel de al treilea aspect este dacă Regulamentul (CE) nr. 882/2004 prevede o cale de atac și, în caz afirmativ, dacă printr-o astfel de cale de atac se poate contesta decizia medicului veterinar oficial în ceea ce privește situația de fapt sau dacă obiectul mai limitat al căii de atac constând în controlul jurisdicțional al deciziei medicului veterinar oficial și al notificării de eliminare menționate anterior este suficient pentru a îndeplini cerințele Regulamentului (CE) nr. 882/2004.

Dreptul Uniunii relevant

12. Potrivit articolului 2 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002, „«produs alimentar» înseamnă orice substanță sau produs [...] destinat sau prevăzut în mod rezonabil a fi ingerat de oameni”. Părțile nu contestă faptul că carcasa 77 era „produs alimentar” la momentul sacrificării și a rămas astfel și după ce medicul veterinar oficial a stabilit că nu era adecvată consumului uman și a declarat-o ca atare. Articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 prevede că nu sunt introduse pe piață produsele alimentare care nu prezintă siguranță. Se spune despre produse alimentare că nu prezintă siguranță atunci când se consideră că acestea (a) sunt dăunătoare sănătății; (b) nu sunt adecvate consumului uman. Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 853/2004 prevede că operatorii din sectorul alimentar, cum ar fi abatoarele, nu introduc pe piață niciun produs de origine animală în cazul în care acesta nu are aplicată o marcă de salubritate aplicată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 854/2004 (o marcă de identificare atunci când regulamentul menționat nu prevede aplicarea unei mărci de salubritate).

13. Regulamentul (CE) nr. 854/2004 stabilește norme specifice de organizare a controalelor oficiale privind produsele de origine animală [articolul 1 alineatul (1)]. Realizarea controalelor oficiale în temeiul prezentului regulament nu aduce atingere răspunderii juridice primare a operatorilor din sectorul alimentar, care constă în asigurarea siguranței alimentelor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 178/2002 [articolul 1 alineatul (3)]. Controalele sunt de mai multe tipuri. De exemplu, articolul 4 se referă la controalele oficiale care au ca scop verificarea respectării generale de către operatorii din sectorul alimentar a regulamentelor, inclusiv audituri detaliate privind buna practică de igienă.
14. Articolul 5 impune obligația statelor membre de a asigura efectuarea controalelor oficiale privind carnea proaspătă în conformitate cu anexa I. Potrivit articolului 5 alineatul (1), medicul veterinar oficial realizează sarcinile de inspecție în abatoare, printre altele, în conformitate cu cerințele generale prevăzute la anexa I capitolul II secțiunea I și cu cerințele [OR. 9] specifice din secțiunea IV. Potrivit articolului 5 alineatul (2), marcarea privind sănătatea pentru carcasele de ungulate domestice, precum bovinele, se efectuează în abator în conformitate cu anexa I capitolul III secțiunea I; criteriul de aplicare a mărcilor de sănătate este precizat astfel:

„Mărcile de sănătate sunt aplicate de către medicul veterinar oficial sau cu responsabilitatea acestuia imediat după controalele oficiale în cazul în care acestea nu au constatat nici una dintre neregulile care pot transforma carnea în carne improprie pentru consumul uman.”
15. Anexa I prevede norme detaliate privind inspecțiile ante-mortem și post-mortem, modul în care urmează să fie realizate și de către cine, aplicarea mărcilor de sănătate și comunicarea rezultatelor. Capitolul IV din secțiunea III stabilește cerințe detaliate privind calificările și formarea profesională a medicilor veterinari oficiali și ale personalului auxiliar (cum ar fi inspectorii sanitari-veterinari).
16. Regulamentul (CE) nr. 854/2004 nu definește „controalele oficiale” și nici nu prevede măsuri coercitive specifice sau sancțiuni pentru neconformarea cu controalele pe care le prevede. Articolul 1 alineatul (1) litera (a) prevede că acesta se aplică în completarea Regulamentului (CE) nr. 882/2004, iar articolul 2 alineatul (2) litera (b) litera (a) prevede că definițiile cuprinse în Regulamentul (CE) nr. 882/2004 se aplică în mod corespunzător. Regulamentul (CE) nr. 882/2004 stabilește norme generale pentru efectuarea controalelor oficiale în diverse scopuri, inclusiv pentru prevenirea riscurilor care ar putea apărea pentru oameni și animale și protejarea intereselor consumatorilor în comerțul cu produse alimentare și hrană pentru animale [articolul 1 alineatul (1)]. Acesta „nu aduce atingere dispozițiilor comunitare specifice privind controalele oficiale” [articolul 1 alineatul (3)]. „Prin «control oficial» se înțelege orice formă de control efectuat de autoritatea competentă sau de Comunitate în vederea verificării conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare, precum și dispozițiile privind sănătatea animală și bunăstarea animalelor” [articolul 2 punctul 1]. „Prin «neconformitate cu legislația» se înțelege neconformitatea cu

legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu dispozițiile de protecție a sănătății și bunăstării animalelor” [articolul 2 punctul 10].

17. Considerentele (41) și (42) ale Regulamentului (CE) nr. 882/2004 prevăd, printre altele, că încălcarea legislației privind produsele alimentare poate constitui o amenințare față de sănătatea umană și, prin urmare, ar trebui să facă obiectul unor măsuri eficace, disuasive și proporționate la nivel național, inclusiv măsuri administrative luate de către autoritățile competente din statele membre. Considerentul (43) prevede:

„Operatorii ar trebui să aibă drept la recurs împotriva deciziilor luate de autoritatea competentă ca urmare a controalelor oficiale și să fie informați cu privire la acest drept.” [OR. 10]

Curtea observă că, în versiunea în limba franceză a regulamentului, expresia relevantă utilizată este „Les exploitants devraient avoir un droit de recours [...]”, iar în versiunea în limba germană „Unternehmer sollten [...] Rechtsmittel einlegen können [...]”.

18. Titlul VII din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 se referă la măsuri coercitive, iar capitolul I se referă la măsurile coercitive naționale. Articolul 54 alineatul (1) impune autorității competente, atunci când identifică cazuri de neconformare, să ia măsuri pentru a se asigura că operatorul remediază situația. În luarea deciziei privind măsurile care trebuie luate, aceasta „ține seama de natura neconformării și de antecedentele acelui operator în materie de neconformări”. Articolul 54 alineatul (2) oferă o listă neexhaustivă a măsurilor care trebuie să fie disponibile, după caz. Printre acestea se numără (b) restricționarea sau interzicerea introducerii pe piață a produselor alimentare; (c) după caz, dispunerea recuperării, retragerii și/sau distrugerii hranei pentru animale sau alimentelor; și (h) orice alte măsuri pe care autoritatea competentă le consideră adecvate. Articolul 54 alineatul (3) impune autorității competente obligația de transmite operatorului respectiv notificarea scrisă a deciziei sale, împreună cu motivația deciziei și „informarea asupra drepturilor de recurs împotriva deciziei și asupra procedurii aplicabile și a termenelor”. Instanța observă că, în versiunea în limba franceză, apare textul „des informations sur ses droits de recours contre de telles décisions, ainsi que sur la procédure et les délais applicables”, iar în versiunea în limba germană se utilizează expresia „sein Widerspruchsrecht”.
19. Articolul 55 prevede obligația statelor membre de a stabili normele de sancționare aplicabile la încălcarea legislației privind hrana pentru animale și produsele alimentare și a altor dispoziții comunitare legate de sănătatea animală și bunăstarea animalelor și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea lor în aplicare. „Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive.”

Argumentele părților

20. Recurentele susțin că procedura prevăzută la articolul 9 din Legea din 1990 este aplicabilă în cauze precum prezenta speță și nu este incompatibilă cu regimul prevăzut de regulamentele Uniunii; într-adevăr, aceasta — sau o procedură de tipul acesteia — este prevăzută în condițiile enunțate la articolul 54 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004. În rezumat, acestea afirmă că:

(1) Procedura de la articolul 9 a fost aplicată în timpul regimului foarte similar adoptat în temeiul directivelor Uniunii înainte de intrarea în vigoare a seriei de regulamente menționate anterior. Nu există dovezi că acest lucru a cauzat dificultăți de ordin practic. Dacă nu a fost considerată incompatibilă cu regimul respectiv, nu există niciun motiv să se considere că aceasta este incompatibilă cu regimul actual. Într-adevăr, în 2006, atunci când regulamentele au intrat în vigoare, în *Meat Hygiene Service Manual of Official Controls* [Manualul privind controale oficiale realizate de serviciul pentru igiena cărnii] se afirma (și s-a afirmat în continuare până la scurt timp înainte de începerea prezentei proceduri) că, în cazul în care medicul veterinar oficial nu este convins că carnea era adecvată consumului uman și nu se preconizează predarea voluntară a acesteia, medicul veterinar oficial trebuie să confiște produsele alimentare în temeiul articolului 9 și să solicite unei instanțe de pace să declare caracterul neadecvat al acestora. Aceasta este, cel puțin, o indicație a practicii anterioare în cadrul regimului, foarte similar, care a precedat regulamentele actuale ale Uniunii și a ceea ce FSA, în calitate de autoritate competentă, a considerat inițial a fi o poziție conformă cu regulamentele.

(2) Controalele oficiale prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 854/2004 se adaugă la dispozițiile mai generale din Regulamentul (CE) nr. 882/2004. Acestea sunt specifice produselor alimentare de origine animală. Însă ele nu conțin indicații cu privire la măsurile coercitive și la sancțiuni. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că nu prevăd dreptul la o cale de atac împotriva deciziilor medicului veterinar oficial și ale autorității competente. Măsurile coercitive și sancțiunile sunt prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 882/2004. Regulamentul (CE) nr. 854/2004 are scopul de a funcționa în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 882/2004. Considerentul (43) al Regulamentului (CE) nr. 882/2004 indică faptul că, într-o cauză precum prezenta cauză, dreptul la o cale de atac este necesar. Articolele 54 și 55 se aplică tuturor cazurilor de neconformare cu Regulamentul (CE) nr. 854/2004, inclusiv neconformării cu articolul 5 în cazuri individuale, precum și neconformării mai generale prevăzute la articolul 4. Trimiterile la interdicția introducerii pe piață și la dispunerea eliminării de la articolul 54 alineatul (2) sunt în mod clar susceptibile de a se aplica neconformării prevăzute la articolul 5. Articolul 54 alineatul (3) ar trebui să se aplice acțiunilor care vizează orice tip de neconformare. Aceste articole, interpretate în coroborare cu considerentul (43), prevăd dreptul de a exercita o cale de atac împotriva deciziei medicului veterinar oficial.

- (3) Niciun element din regulamente nu interzice o procedură precum cea prevăzută la articolul 9. Aceasta nu numai că oferă un mijloc prin care autoritatea competentă poate pune în aplicare cerințele Regulamentului (CE) nr. 854/2004 în ceea ce privește neconformarea, dar oferă, de asemenea, operatorului o modalitate de a contesta temeinicia deciziei medicului veterinar oficial conform căreia o carcasă nu este adecvată consumului uman. Instanța de pace poate (și ar trebui) să beneficieze de opiniile experților pentru a se pronunța. Deși numai medicul veterinar oficial poate aplica marca de sănătate, în interpretarea dată de recurente articolului 9, instanța de pace poate pronunța o hotărâre care poate conduce la acordarea unei despăgubiri în cazul în care aplicarea mărcii de sănătate este refuzată în mod eronat.
- (4) În momentul în care medicul veterinar oficial inspectează carnea și este de părere că aceasta nu este adecvată consumului uman și o declară ca atare, carcasa este în continuare „produs alimentar” în sensul regulamentelor menționate anterior. Nu a devenit un „subprodus de origine animală” în sensul Regulamentului (CE) nr. 1069/2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală. Subprodusele de origine animală sunt definite ca „corpuri întregi sau părți de corpuri de animale, produse de origine animală sau alte produse obținute de la animale, care nu sunt destinate consumului uman, incluzând ovule, embrioni și material seminal” [articolul 3 alineatul (1)]. Până la finalizarea procesului de stabilire a caracterului neadecvat, operatorul din sectorul alimentar consideră în continuare carcasa a fi destinată consumului uman. **[OR. 12]**
- (5) Furnizarea unui mecanism de control judiciar a procesului de constatare a caracterului neadecvat este impusă de articolul 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (echivalentul articolului 1 din Primul protocol adițional la CEDO), care protejează dreptul de proprietate, coroborat cu articolul 47, care impune o cale de atac efectivă pentru toate persoanele ale căror drepturi și libertăți garantate de dreptul comunitar sunt încălcate. Ar fi o încălcare dacă un operator din sectorul alimentar ar fi privat de dreptul de proprietate asupra carcasei sau ar fi obligat să elimine carcasa de o asemenea manieră încât aceasta să nu mai valoreze nimic — fără o justificare adecvată sau fără acordarea de despăgubiri.
- (6) Controlul jurisdicțional nu constituie o cale de atac care îndeplinește cerința prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 882/2004 privind existența unui drept de recurs. Regulamentul (CE) nr. 882/2004 impune existența unui drept de recurs împotriva fondului deciziei unui medic veterinar oficial, dincolo de ceea ce se poate invoca în cadrul controlului jurisdicțional.
21. În acest context, autoritatea competentă, FSA, susține că ar fi incompatibilă cu regimul stabilit de regulamente utilizarea procedurii prevăzute la articolul 9 din Legea din 1990 pentru a contesta pe fond decizia medicului veterinar oficial în temeiul articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 854/2004. FSA acceptă faptul că

legalitatea deciziei poate fi contestată în cadrul procedurilor de control jurisdicțional, astfel cum au fost prezentate mai sus. Pe scurt, FSA afirmă că:

(1) Cerințele Regulamentului (CE) nr. 854/2004 sunt *lex specialis* în raport cu produsele de origine animală. Regulamentul (CE) nr. 882/2004 nu aduce atingere dispozițiilor comunitare specifice privind controalele oficiale [articolul 1 alineatul (3)]. Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 854/2004 prevalează asupra Regulamentului (CE) nr. 882/2004, dacă se impune acest lucru.

(2) Există o distincție între rolul asumat de către medicul veterinar oficial în temeiul articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 854/2004 și cel asumat în temeiul articolului 5. Primul se referă la auditul practicilor generale ale FBO și la respectarea cerințelor de igienă alimentară. Se admite faptul că articolul 54 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 poate fi aplicat acestui rol. Cu toate acestea, ar trebui remarcat faptul că, în pofida formulării de la considerentul (43), articolul 54 alineatul (3) încetează să mai impună un drept de recurs.

(3) Rolul de efectuarea inspecției și de aplicarea marcei de sănătate a carcaselor individuale în conformitate cu articolul 5 este destul de diferit de rolul de audit prevăzut la articolul 4. Numai medicul veterinar oficial (cu asistența autorizată în temeiul regulamentului) are responsabilitatea de a decide dacă să aplice sau nu o marcă de sănătate, aceasta fiind o **[OR. 13]** condiție prealabilă necesară pentru introducerea pe piață a cărnii. Nicio altă persoană în afară de medicul veterinar oficial nu poate îndeplini această sarcină. Marca de sănătate poate fi aplicată numai atunci când „controalele oficiale [...] nu au constatat nici una dintre neregulile care pot transforma carnea în carne improprie pentru consumul uman”. Acest criteriu „de dublă ponderare negativă” corespunde obiectivului general al articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002, și anume „asigurarea unui nivel ridicat de protecție a sănătății umane și a intereselor consumatorilor în legătură cu produsele alimentare”. Carnea este posibil să rămână „produs alimentar” chiar și după ce medicul veterinar oficial a decis să nu aplice o marcă de sănătate, dar, ulterior, nu poate fi în mod legal destinată consumului uman.

(4) Calificările și experiența medicului veterinar oficial sunt specificate cu atenție, astfel încât să se asigure că acesta are calificarea corespunzătoare pentru a-și asuma rolul decizional respectiv (cu asistența autorizată în temeiul regulamentelor). Ar fi incompatibil cu cerințele Regulamentului (CE) nr. 854/2004 ca un organism sau o persoană, alta decât medicul veterinar oficial, astfel cum este menționat la articolul 5 alineatul (2) și care nu are aceste calificări și această experiență, cum ar fi o instanță de pace care acționează în conformitate cu articolul 9 din Legea din 1990, să decidă dacă unei carcase ar fi trebuit să i se aplice o marcă de sănătate, chiar dacă ia o astfel de decizie pe baza expertizelor prezentate de fiecare parte.

(5) Articolul 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (și articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO) permit controlul folosinței bunurilor dacă acesta este un mijloc proporțional de realizare a unui obiectiv legitim [se face referire la cauza Booker Aquaculture Ltd (trading as Marine Harvest McConnell)/Scottish Ministers (cauzele conexe C-20/00 și C-64/00) [2003] ECR I-7411]. Obiectivul de mai sus este, fără îndoială, legitim, iar mijloacele alese sunt proporționale. Articolul 17 nu stabilește un drept de a contesta impunerea unor astfel de controale.

(6) În cazul în care există o cerință conform căreia există un drept de recurs în legătură cu decizia adoptată de un medic veterinar oficial în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 854/2004, aceasta este respectată dacă există posibilitatea exercitării controlului jurisdicțional, după cum se menționează mai sus. Controlul jurisdicțional îndeplinește, de asemenea, orice cerință prevăzută la articolul 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (sau la articolul 1 din Primul protocol adițional la CEDO) în ceea ce privește existența unei posibilități de control jurisdicțional al acțiunilor unui medic veterinar oficial.

Concluzie

22. În scopul prezentei cereri de decizie preliminară, Curții de Justiție a Uniunii Europene i se solicită să considere că interpretarea dată de recurente articolului 9 din Legea din 1990 este corectă și că o instanță de pace are competența de a pronunța o hotărâre care poate conduce la acordarea unei despăgubiri în cazul în care consideră că o marcă de sănătate ar fi trebuit să fie aplicată unei carcase. În vederea soluționării prezentului recurs, prezenta instanță adresează următoarele întrebări Curții de Justiție a Uniunii Europene:

(1) Regulamentul (CE) nr. 854[2004] și Regulamentul (CE) nr. 882[2004] se opun unei proceduri prin care, în temeiul articolului 9 din Legea din 1990, Justice of the Peace (instanța de pace) decide pe fond și pe baza dovezilor experților desemnați de fiecare parte dacă o carcasă nu respectă cerințele de siguranță alimentară?

(2) Regulamentul (CE) nr. 882[2004] impune dreptul la recurs în legătură cu o decizie a unui medic veterinar oficial întemeiată pe articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 854[2004], conform căreia carnea carcăsei era neadecvată consumului uman și, în caz afirmativ, ce abordare ar trebui urmată pentru revizuirea pe fond a deciziei luate de medicul veterinar oficial în cadrul recursului promovat într-o astfel de cauză?